

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. február hó 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben az Debreceni Törvényszék 2013. évi október hó 18. napján kihirdetett 25.B.48/2013/23. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1), (2) bekezdés a), c) és d) pontjai szerint jelöli meg.

A Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.128/13. tételszám alatt 28. szám alatt bevételezett pénztárca és 31. tételszám alatt bevételezett 4 db töltő lefoglalását is megszüntetettnek tekinti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 8.000 (Nyolcezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (1978. évi IV. törvény 166. § (1), (2) bekezdés a), c) és d) pontjai) állapította meg és ezért őt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetéséből legkorábban 30 év letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, bűnjelek sorsáról illetve a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül a vádlott terhére fellebbezéssel élt a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának magasabb tartamban történő megállapítása érdekében.

A vádlott és védője enyhítésért fellebbeztek.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyési fellebbezést fenntartotta és a súlyosítás indokait kiegészítette.

Az ítélet tábla a minden irányú fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a Be.348. § (1) bekezdése alapján a Be.361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében, figyelemmel a Be.554/A. § és a Be.554/B. § g) pontjára is.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat fenntartotta.

A védelem a büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslatát azzal indokolta, hogy a különös kegyetlenséggel elkövetés megállapíthatóságán túli további minősítő körülmények kizárólag a vádlott beismerő vallomásának eredményeképpen állapíthatók meg, ezért vele szemben maximális tartamú határozott idejű szabadságvesztés büntetés alkalmazása is elegendő.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva széles körű bizonyítást folytatott, melynek eredményeképpen ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett.

Az általa megállapított tényállás hibamentes, csupán az iratok tartalma alapján annyiban egészítendő ki az ítélet 9. oldal 1. bekezdését követően, hogy a vádlott 14 óra 26 perckor Debrecenből a ... környékéről az alábbi tartalommal SMS-t küldött a sértett telefonjára „Miért nem írsz? Nem tudok menni, mert dolgozom behívtak”. Erre az SMS-re egyébként az elsőfokú bíróság is utalt indokolásában (ítélet 20. oldal 6. bekezdés és 21. oldal 2. bekezdés).

Az így kiegészített tényállás mindenben megalapozott, az ítélet tábla a felülbírálat során irányadónak tekintette.

A törvényszék a tényállást a vádlottnak a nyomozás során tett beismerő bűnösséget elismerő vallomásra alapította, amelyet számos - az elsőfokú bíróság által részletesen elemzett - további bizonyítékok is alátámasztottak.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett és indokolási kötelezettségét is teljes körűen teljesítette. Okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette cselekményét előre kitervelten, különös kegyetlenséggel, aljas indokból elkövetett emberölés büntetettének.

A rendelkezésre álló bizonyítékok külön-külön továbbá egymással összefüggésben történő értékelésével a tudati és érzelmi oldal körülményeit gondosan elemezve foglalt állást az elkövetés szándékát követően - figyelemmel a 3/2013. büntető jogegységi határozat iránymutatásaira is - és vont következtetést a vádlott egyenes szándékára.

A minősítő körülmények megállapíthatóságánál is kellő körültekintéssel járt el és törvényesen kétséget kizáró bizonyossággal állapította meg, hogy a vádlott az ölési cselekményt előre kitervelten, különös kegyetlenséggel és aljas indokból követte el, melynek részletes indokát adta, melyekkel az ítéletábra mindenben egyetértett.

A büntetés kiszabása során a törvényszék az 1978.évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazta, melynek indokát ítéletének 30. oldala utolsó előtti bekezdésétől adta. Észrevételeit az ítéletábra csak részben osztotta és a 31. oldal 3. bekezdésétől mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítéletét 2013. október 18. napján hozta. 2013. október 14. született a Kúria 4/2013. számú Büntető Kollégiumi véleménye, mely szerint határozott tartamú szabadságvesztés esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1), (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

A Büntető Kollégiumi vélemény megszüntette azt a bírói gyakorlatba 2013. július 1.-jét követően kialakult bizonytalanságot, illetőleg kikristályosította azt az álláspontot, mely szerint a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés elbírálási és nem büntetés végrehajtási kérdés. Ebből viszont az is következik, amelyre egyébként a törvényszék helyesen utal - de más megközelítésében - (ítélet 31 oldal 4. bekezdés), hogy a 2012. évi C. törvény rendelkezései a feltételes szabadság legkorábbi időpontját az életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazásánál a Btk.41. § (1) bekezdése alapján minimum 25, maximum 40 évben határozza meg szemben az 1978. évi IV. törvény 47/A. § (2) bekezdésében meghatározott minimum 30 évvel szemben felső határ nélkül.

Fentiekből az következik, hogy a vádlott számára a 2012. évi C. törvény rendelkezései kedvezőbbek így az ítéletábra a vádlott cselekményét e szerint minősítette megjelölve a Btk.160. § (1), (2) bekezdés a), c) és d) pontjait.

A büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi körülményeket a törvényszék sommásan összegezte, azonban helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben csupán életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazása szolgálja a speciális és generális prevenció elveinek az érvényre jutását.

Az ítéletábra az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését nem találta alaposnak és nem vezethetett eredményre a védelemnek a határozott tartamú szabadságvesztés kiszabására irányuló indítványa sem, azonban a védői érveléssel a később kifejtettek szerint egyetértett.

A vádlott cselekményét rendkívüli brutalitással, embertelenséggel 24 rendbeli késszúrással a sértett fejét a padlóba verve, szemét kiszúrva hajtotta végre. Cselekményét - még nem konkrétan jelen ügy sértettje felé -, de már 1 évvel korábban kezdte tervezni, jelen ügyben konkrét céltudatos magatartást tanúsítva kést, váltóruhát magához véve. Ölési cselekményének célzata homoszexuális személyek iránti gyűlölet volt.

A vádlott személyében kimagasló fokozott társadalomra veszélyesség rejlik, amely indokolhatná a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának hosszabb tartamban történő megállapíthatóságát figyelemmel a három minősítő körülmény megállapíthatóságára is.

Az ítélet tábla álláspontja szerint nem hagyható e körben figyelmen kívül a védői érvelés, amellyel az ítélet tábla egyetértett.

A vádlott a nyomozás során részletes beismerő vallomást tett és e vallomás révén lehetett következtetést levonni a különös kegyetlenséggel elkövetésén túl a további kettő minősítő körülményre így az előre kiterveltségre és az aljas indokra. E minősítő körülményekre kizárólag a vádlott beismerő vallomást adott alapot.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla úgy találta, hogy az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a feltételes szabadság legkorábbi időpontját 30 évben állapította meg, figyelemmel az ítélet tábla által alkalmazott 2012. évi C. törvény rendelkezéseire.

A 2012. évi C. törvény rendelkezése alapján a közügyektől eltiltás a Btk.61-62. §-ain az előzetes fogvatartás beszámítása a Btk.92. § (1), (2) bekezdésén alapszik, míg büntetés kiszabásának célja és elvei Btk.79-80. §-ai.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a lefoglalt bűnjelek sorsáról.

Az ítélet rendelkező részében (2. oldal 1. bekezdés) a 28. és 31. számú bűnjelek kiadásáról döntött, de a felsorolásból kimaradt e bűnjelek feltüntetése a lefoglalás megszüntetésénél. Az ítélet tábla e bűnjelek lefoglalását is megszüntetettnek tekintette figyelemmel az ítélet 30. oldal 6. bekezdésében foglalt indoklásra is.

Fentiek alapján az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a korábban kifejtet pontosítással és kiegészítéssel a Be.371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk.92. § (1), (2) bekezdése alapján, míg a felmerült bűnügyi költségről a Be.381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2014. február 10.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Bakó József sk. a tanács tagja.

Záradék: A Debreceni Törvényszék 25.B.48/2013/23. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen ítéletével 2014. február hó 10. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2014. február 10.

Dr. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke